

tradicionalna indijska svadba

vera vučkovački

Brak je u Indiji sveta tajna. Indijska svadba je spektakularna bajka iz Hiljadu i jedne noći. Odigrava se u tropskom vrtu osenčenom drvećem (nekad i pod ogromnim šatorima). Dekoru pripadaju bengalskom vatrom osvetljene fontane, titrave uljane lampe, venci od jasmína, zlatom i draguljima ukrašene žene, obučene u zlatom izvezene sarije, dostojanstveni sveštenici — brahmáni u belom, muškarci odeveni u elegantne askhane (muška odeća) od brokata, tu su magični crtežima oslikani legeni, sveta vatra, tajnoviti rituali, sakralne posude i cvećem ukrašene slike bogova.

Nehru je dao Indiji nove zakone (hindu codex) koji su za to vreme bili senzacionalni. Jednim potezom pera izmenio je običaje stare dve hiljade godina, prema kojima je žena bila manjeviše bespravno biće. Novim zakonom stekla je pravo svojine i nasledstva. Zagarantovano joj je pravo na obrazovanje, preudaju po smrti muža, u drevnim zakonima nezamislivo.

Problem razvoda braka regulisan je dodatkom zakona godine 1976. Oba bračna druga mogla su dobiti razvod u slučajevima bračnog neverstva, ako jedan bračni drug drugoga mnogo zapostavlja, duševne poremećenosti, venerične bolesti i lepre. Razvod se može dobiti i obostranom saglasnošću, ili kada jedan od bračnih drugova odsustvuje više od sedam godina, a da o sebi ne šalje nikakvu vest.

Na najmanju meru su svedeni i dečiji brakovi prema zakonu sarada iz 1929. godine. Godine 1978. donet je zakon kojim se dozvoljava stupanje u brak muškarcu u dvadeset prvoj godini, a ženi sa osamnaest. Hindu kodeks važi za celu Indiju, izuzimajući Damu i Kašmir i kod onih plemena koja još uvek žive po svojim starijima zakonima. Tako, još uvek sto miliona muslima u Indiji živi po svom starom šerijatskom pravu, jer ne dozvoljavaju da se novine uvlače u zakone njihovog privatnog života. On još uvek može da se rastavi od svoje žene ako tri puta izgovori: »Ja te otpuštam«. Za hinduiste brak je samskar, sveti sakrament. To je duhovno sjedinjavanje duša koje simboliziraju mnoge ceremonije. Stari običaji su još na snazi, a prema njima venčanje je magični čin.

Prema shvatanju, Indijac tek posle svog venčanja postaje ravnopravan član društva. Neozženjenog niko neće pitati za savet, niti će dobiti odgovornije mesto u politici, privredi i industriji. Kada dobije sina muškarac preuzima najviše odgovornosti u porodici, klanu i kasti. Samo muški naslednik garantuje pravo srodstvo, jer samo sin sme da obavlja svete rituale pri sahrani oca. Prema verovanju Indijaca, bez ceremonije spaljivanja duša umrlag ne može da zadobije blaženi mir i ode u nirvanu. Iako su bogovi odredili brak kao svetu dužnost, ipak su ljudi koji se iz verskih razloga odaju celibatu visokopostovani. U novije vreme ima dosta »svetih« ljudi (sadhui i gurui) koji su pravi šarlatani. Ženama celibat nije dozvoljen, jer se njihovom svetom dužnošću smatra udaja i rađanje potomaka.

Brak se ranije ugovara pre nego što devojka dođe u godine za udaju. Na taj način se roditelji osiguravaju da im keži ne ostanu neudate.

Novim zakonom zabranjena je poligamija. U prošlosti ona se tolerisala samo kod viših kasta, kao što su maharadže i prinčevi. Kraljevi su smeli da imaju samo pet legitimnih žena, ali to nije značilo da je mnogoženstvo bio veliki prestup. Religija savetuje da vernik treba da se ugleda na svoje bogove koji imaju samo po jednu ženu: Šiva je imao Parvati, Brahma — Sarasvati, a Višnu — Lakšmi. Kada bi se bogovi ogresili o ovo pravilo bili bi kritikovani. Za pravovernog hindusa, od najstarijih vremena, to je značilo da je brak legalna unija dva ljudska bića različitih polova. U prošlosti, pravovernom hindusu je bilo dozvoljeno da dovede drugu ženu, samo ako bi se posle niza godina zajedničkog života pokazalo da žena ne može da ima dece, ili da rada samo kćeri. Smatralo bi se da je nesposobna da donese na svet naslednika, nastavljajući rase, kaste i klana. Ali, i u tom slučaju prva žena nije bivala odbačena; ona je i dalje ostajala značajna, zadržavala je svoja prava, a ona je bila ta koja mu je dozvoljavala da sme

da se oženi drugom ženom. U prošlosti, brak se smatrao neraskidivim. Prva supruga je mogla biti odbačena samo u slučaju preljube.

Ružan običaj da se devojčica od pet, sedam ili devet godina uda bio je čest slučaj kod svih kasta, ali brahmáni su to sprečavali. Roditelji su se trudili da što pre udaju svoje kćeri, jer ako prekoraci godine za udaju teško će joj naći muža. Ogromne razlike u godinama bračnih parova u Indiji, objašnjava se pojavom da neki udovac od šezdeset godina, rado bira devojčicu od pet ili šest godina. Često se dešavalo da devojčica ostane udovica pre nego što muž stekne svoja bračna prava, zato što ona nije navršila osamnaest godina. U mnogim krajevima Indije dečiji brakovi nisu nikada bili dozvoljeni. Tu se na pompezan način proslavljala devojčina zrelost sa mnogo ceremonija kojima su roditelji objavljivali da je njihova kći zrela za brak.

Valu napretka nije se moglo odupreti. To važi i za svadbene običaje. Čak i strogi, staromodni roditelji dozvoljavaju venčanicama da se sretnu i razgovaraju, ali u prisustvu treće osobe.

Predlog za brak obično poteče od porodice verenice. Sin je mnogo značajniji od kćeri. Zato ona mora da za oca mladića bude dobra partija. Nasuprot muslimanskim običajima gde se za ženu mora položiti izvesna suma novaca, kod hinduista mladić se »kupuje«, jer miraz igra veoma značajnu ulogu.

Prvi indijski legendarni zakonodavac Manu preporučivao je da devojka za udaju nema nikakve mane, skladno telo, lepo ime, pokrete graciozne kao labud, sitne zube, nežne zglobove, da nema dlake po telu tamo gde im nije mesto, ali zato dobru kosu. Manu preporučuje da se klone crvenokosih, slabog zdravlja, bolesnih i onih devojaka koje imaju previše malo ili previše mnogo kose. Ali sve te nedostatke u praksi je nadomeštao odgovarajući miraz. Ono što se smatra značajnim kod roditelja verenice, pored položaja budućeg zeta je narav njegove majke, koja postaje apsolutni gospodar snaje.

U Indiji ljudi još uvek veruju o uticaju zvezda na sudbinu ljudi. Od proricekateh sreće po ulicama i trgovima do kvalifikovanih zvezdočataca. Pod njihovom »zaštitom« uređuje se život Indijaca. Bez njihovog saveta nema nikakve trgovine, ugovora, ljubavi, rata, putovanja ili preseljenja. Jer zvezde ne lažu, veruju oni. Zato, ako su za brak sporazumni roditelji konzultuju se astrolozi. Ako horoskop ne pokazuje pozitivne tendencije, od braka nema ništa. Astrolozi mogu mnoge nade da osujete, kod njih ljubav ne igra nikakvu ulogu jer »zvezde zanju bolje«. Oni veruju da je čovek samo sićušni deo svetskog sistema kome pripadaju. Onaj koji je proučio kretanje zvezda zadobija vlast nad svim onim koji u to veruju. Za Indijce zadubljene u kozmičke dubine astrolog je nezaobilazan. »Jedan plemić bez astrologa je kao noć bez svetlosti, kao nebo bez sunca, on je kao slepac koji tumara okolo«, napisao je čuveni astrolog i astronom Varaha Mihira oko petstote godine n.e. »Državni astrolog je oko države. Jedan jedini astrolog koji može da sagleda ishod stvari i događaja u zvezdama, može knezu ili vojskovođi više da vredi od hiljadu slonova ili četiri stotine bojnih konja«.

Čim roditelji otkriju neku odgovarajuću devojku, konzultuje se prorok — astrolog da odredi dan prosidbe prema položaju zvezda. Kada pođu u prosidbu roditelji mladića ponesu sobom jedan novi svileni sari, jedan kokosov orah, pet banana, malo cinobera i praha sandalovog drveta. Ako ih na putu presretne neka zmija, mačka ili šakal, to se smatra zlim predznakom i dan se odgađa, opet onaj koji zvezde »odrede«. Kada devojčini roditelji saslušaju prosidbu oni uprave pogleda prema jugu, sve dok se jedna od mnogih verica, koje se vrmaju po krovu, ne oglasi krikom. Tek tada, kada »sverica juga progovori«, roditelji devojke se odobrovolje i prime poklone. Tada stupa na scenu astrolog. Ako horoskop mladenaca odgovaraju, nastupa porodični sveštenik koji razmatra rođoslovlje. Najzad se pregovara o visini miraza. Kada je sve to urađeno porodični sveštenik određuje dan veridbe (na sanskritu se naziva vag—dana, a na hindi jeziku nisbet). Ve-

ridba se slavi u najužem krugu. U prisustvu nekoliko prijatelja i sveštenika, očevi obe porodice daju jedan drugom svečano obećanje da će sjediniti svoju decu, a datum će kasnije biti utvrđen. Porodični brahman blagosilja ovaj čin. Posle ugovaranja veridbe, da bi se zahvalili bogu sveštenik recituje svete mantr (bajalice). Veridba za ženu nije toliko teška kao brak, jer ako verenik pre venčanja umre, devojka se može ponovo veriti. Dok muškarci na prostrinama čuče i brbljaju, žene čiste kuću. One peru podove mešavinom kravlje balege i vode i crtaju bele i crvene magične dijagrame po kamenim pločama. Mlade devojke unose statuu Ganeše, boga sreće, u kuću. Svi prisutni donose ponude (zove se paramanna), obično kokosov orah i slatko piće. Svi slave boga i mole ga da odagna sve smetnje koje bi mogle da ometu planirano venčanje. Ako se »sverica juga« u vreme ceremonije ponovo oglasi, to se smatra srećnim predznakom. Devojčini roditelji tada daju definitivni pristanak, a kao dokaz svog slaganja poslužuju betel (lišće koje žvaču Indijci). Posle svečanosti veridbe započinju pripreme za »praznik života« — venčanje. Poručuju se skupoceni svileni sari, vezena odeća i odela od brokata, zatim nakit od srebra i zlata; poručuju se mirisni štapići i tamjan, obojeni pirinadž, betel, oraščići, buter i sezamovo ulje, sveže i suvo povrće, voće: mango, banane i papaja se kupuje u velikim količinama; zemljani lonci se pune srebrnim i bakarnim novčićima, a uljane lampe se čiste.

Venčanje se obično obavlja u mesecu kada se odigrava i ceremonija prenošenja brahmanse uzice sa oca na sina. Pogodni su meseci: magha (februar), phalguna (mart) i vaisaka (april). Ovi meseci se smatraju dobrosrećnim. Ali, konačan datum venčanja određuju astrolozi. Oni pronalaze naj srećniji mesec, dan i srećan čas.

U Indiji svadba se naziva mahurta — veliki, do bri dan koji obećava. Svadba započinje u kući verenika koju je otac verenice zakupio za tu priliku. Pod prijemne sobe se savim prekrije zelenim, sitno isečenom travom dharba, što simbolizira blagostanje i plodnost. Sa obe strane sobe stavlja se udobne stolice, sofe i tapacirane klupe. Levo sede muškarci, desno žene, odvojeno. Ovo predstavlja purdah (zavesu), koja odgovara islamskom haremu. Taj običaj je došao u Indiju sa muslimanima. U vedsko doba žena je bila slobodna. Najraniji podaci iz tog vremena govore o položaju žene koji je često bio privilegovani od položaja muškarca. Žena je u doba Veda imala pravo da poseduje imanje i da odgaja decu. Ovaj matrijarhalni sistem još danas vlada kod plemena Naga i nekim hinduističkim zajednicama koje su odbacile i ne priznaju zakon Manua. Ali, u izvesnom pogledu žena se još i danas smatra privilegovanom. Njeni skupoceni sari blistaju u mnogo boja: crvenoj, beloj, oranž, žutoj, roza ili plavoj. Bez malo svaka je ukrašena zlatnim i srebrnim nakitom. Na visokim delima lepih žena blista crvena tačka ili nakit od bisera i brilijanata, koje čak nosi i na nozdrama. Blistave minduše, lanci sa brilijantima, srebrene nanožnice i zlatne narukvice upotpunjavaju nagizdanost. Mnoge žene nose, u svečanom prilikama i nakit na nadlancima, i kite cvećem svoje blistave crne kose. Premda i muškarci nisu neelegantni sa svojim kapicama kongresne partije ili živopisnim turbanima na glavi, u svojim crnim, belim ili zlatnožutim akhanima (muška nošnja). Na tradicionalnim svadbama retko se mogu sresti Indijci u evropskim odelima.

Mlade devojke, odevene u nežnu, lepršavu odeću, bacaju vence od belih i žutih cvetova na izabranika večeri i njegovog malog pratioca. Brahmáni tiho mrmrlaju pobožne mantr. Napulju je obavezane kadilak i cela flota luksuznih kola. Ranije su zvanice u koloni hodale prema kući neveste, a danas kroz pre-pune ulice ide kolona automobila. Oko dva kilometara ispred mladine kuće gosti izlaze iz kola da bi ostali deo puta prešli pešice. Verenik se penje na kornja koji je ukrašen šarenim maramama, sagovima i cvećem. Za njim čupka mali švrca, nosilac sreće. Iznad obojice razapet je svileni suncobran. Iza njih stupa duga kolona tamnoputih ljudi, žena u tkanim sarimama i deca sa cvećem i perlama u kosi. Svadbena muzika intonira melodije prigodne za praznik života. Sa obe strane procesije snažni ljudi nose upaljene kandilabre. Svetlost u njima blista zbog mnogih staniol papira. Kandelabri ne smeju ni na jednoj svadbi da izostanu, jer oni označavaju sreću.

Ispred vrata mladine kuće čeka mladin otac sa muškim srođnicima, sveštenikom i vrednim astrologom. Pozdravljaju se prijateljski, a svaki gost, kao dobrodošlicu, dobija betelov list u koji su zavijeni razni začini. Iz tropskog vrta struji miris egzotičnog cveća. Fontane, osvetljene bengalskom vatrom, ba-

caju u zrak svoje blješteće jezike. Po veštačkim jezerima plivaju lotosovi cvetovi, Deca vredno spuštaju svoje papirne brodiće na vodu. Bademovo drveće od papirmašea, čije su grane ukrašene ružičastim cvetovima, upotpunjavaju sliku živopisnosti. Udobne stolice stoje na sve strane, a sagovi prekrivaju ledinu. Kelneri na poslužavnicima raznose sladolede i pudinge, voćne sokove od pomorandže i limunade. Tu je i Koka-kola. Alkohol se u Indiji ne pije. U mnogim delovima zemlje vlada prohibicija, ili najmanje poluzabrana točenja alkohola. Verenika trijumfalno odvode do ukrašenog prestola obloženog sagovima. Iz jednog ugla ukočeno gleda lice boga — slona Ganeše. Trbušasti sin boga Šive mora obavljati da bude tu. Mlada i mladoženja mu se mole da im podari srećan život. Ganeša se smatra zaštitnikom mudrosti i veštine pisanja, tako da mu se mole i prizivaju ga i pisci u predgovoru svojih knjiga.

Verenik se duboko klanja bogu ispred čijih nogu pali mirisne štapiće. Mlade devojke donose cveće i kokosovo mleko. Pre svake svadbene svečanosti bogu Ganeši se prinosе žrtve (darovi). Ovaj bog, prijatelj ljudi, ne izaziva nikakav strah; »nad njim blista ju zvezde sa kojima se čovek dogovara«. Obično gosti čekaju više časova pre nego što se verenica pojavi. Godinama je bilo uobičajeno, da ona, u vreme ceremonije venčanja nosi rukom tkani, neukrašeni pamučni sari, jer je Mahatma Gandhi propovedao i preporučivao svome narodu skromnosti i jednostavnosti. Za ovog oca nacije, rukom tkani pamučni sari bio je i simbol borbe za slobodu, jer je Mahatma propovedao bojkot strane robe. I Indira Gandhi je nosila takav sari bez ukrasa na svojoj svadbi. Danas, većina Indijki to ne čini. Mlade danas nose skupocene crvene svilene sarie koji su vezeni zlatom. Jedan kraj sarija prebacuje se preko glave kao veo. U ovom običaju ogleda se jedna stara legenda. Prema indijskom učenju kozmos je obvijen u veo maje (iluzije). U knjizi proroka se kaže: gospodar života i smrti raspoređuje preko nas nebo kao veo. Taj veo nas deli od carstva zagrobnog života koji mi možemo samo naslutiti, ali ga ne možemo videti. Samo specijalno posvećeni ljudi mogu odgrnuti taj veo.

Indijski svadbeni običaji u raznim oblastima se razlikuju pojedinostima, dok su suštinski isti. Pod baldahinom svadbenog paviljona podignuto je jedno uzvišenje od belo okrečene zemlje. U njegovoj sredini nalazi se jedan sud sa svetom vatrom. Okruženi svojim roditeljima sede mladenci koji se venčavaju. Svoja lica okrenuli su prema istoku. Ta lica izgledaju kao da meditiraju. Prode izvesno vreme pre nego što se otac mlade podigne sa izrazom lica kao da meditira i ceremonija sam-kalpa započinje. Na jednom mešinganom tanjiru stoji gomila pirindža koja simbolizira Kailasa, stanište bogova na Himalajima. Otac gomilu pirindža prekriva kokosovim orahom. Veoma glasno tri puta priziva imena svojih predaka — oca, dede i pradede: »O, preci moji koji obitavate u pitraloki, raju predaka, sidite u ovaj paviljon i dovedite sve pretke koji su bili pre vas. Ja vas molim da budete prisutni tokom ovog petodnevog svadbenog slavlja. Zaštitite ga i dajte mu srećan završetak«. Tada otac predaje činjicu sa pirindžom obrednom svešteniku. Udate žene donose vatra u bakarnom loncu. Pevajući, stavljaju je na uzdignuti deo paviljona. Purohita, obredni sveštenik, ga blagosilja, pri čemu okolo razbacuje travu dharba.

Vatra se pažljivo održava. Ona ne sme da se ugasi tokom svih pet dana ceremonije, jer, prema verovanju, to je loš predznak. »Otkako je nastala zemlja na njoj boravi agni (vatra). U Vedama Agni je proglašen bogom, jer on je sveti plamen koji žrtvu sprovodi u nebo, vodi je kroz oblake u obliku munje. Agni je »vatretni život i duh sveta«. On pripada snagama i elementima prirode iz kojih je sazdan svet. Agni je jedan od najboljih bogova hinduizma, večan kao svetlost i sunce, kao vetar i voda — eliksir života.

Verenik i verenica sedaju ispred vate, kada započinje ceremonija muhurta. Pošto purohita pozove sve bogove: Brahmua, Višnuu, Šivu, Krišnu, Devandru, Gandharve, Sidhe, Narade, čuvarе osam strana sveta i devet planeta, diže se verenik i prinosi novu žrtvu bogu Ganeši. On mu upućuje molitvu, meditira i moli ga da mu oprostí sve grehe koje načinio otkako je opasao svetu brahmansku uzicu. Da bi bio siguran u uspeh, on recituje jednu mantru i stavlja na sebe odoru pokajnika. Glasno obećava da je učiniti hodočašće Benaresu, najsvetijem gradu Indije. Praćen ženama koje pevaju i muzikom on se povlači, u nameri da otputuje. Na kraju mesta sačekuje ga njegov budući tast i moli ga da odustane od puta, jer on ima jednu neudatu devicu koju želi da mu da za ženu. Mladić prijateljski pristaje. Igra se završava u kući tasta sa ceremonijom arati. Na jednom mešinganom poslužavniku zapali se lampa napunjena

puCKETAVIM pirindžanim brašnom. Poslužavnik ide iz ruke u ruku i svako ga podigne iznad glave. Cilj ovog čina je da se odagnaju zli pogledi urokljivih očiju ljudi.

Od svih ceremonija najznačajnija je tzv. kanija-dana — poklanjanje mlade. Budući tast sedi kraj verenika i čuteći ga posmatra. Mnogi veruju da on ovim činom nastoji da dubinski sagleda partnera svoje kćeri, da u njemu otkrije božansko koje poseduje svaki čovek. Kada to »sagleda«, on pere noge mladoženji, recitujući mantrе. Posle pranja nogu otac meditira i upućuje molbu dvadeset jednom pretku svog oca, dede i pradede. Tada sledi molba bogu Višnuu da njegovu mladunu kćer, koju želi dati mladom čoveku, gleda blagonaklono. Posle svega, otac uzima ruku svoje kćeri, stavlja je u ruku mladoženje i posipa preko ruku osvećenu vodu.

»Alegorični smisao svih ovih ceremonija«, piše AbbeDubois u svojoj knjizi »Hindus, Manner, Customs and Ceremonies« »lako je razumeti«. Kanija — Dana simbolizira trenutak kada otac predaje svoju kćer zetu i na njega prenosi roditeljski autoritet. Kada mladoženja svojoj mladost ženi stavlja zlatnu traku oko vrata, označava da je taj poklon primljen i da je žena sada njegovo vlasništvo. Žrtva vatri i tri kruženja oko nje koje čine mladenci je ratifikacija ugovora koji su zaključili za njih njihovi roditelji. Obilazak oko vatre je najsvetiji čin. Ceremonijom mangalastha se simbolizira blagoslov bogova novom paru. Ceremonija seša je izraz želje za izobiljem, da im ona podari zemaljska blaga.

Kada se sve glavne ceremonije završe, započinje uobičajeni svadbeni ručak. On se poslužuje zasebno muškarcima, zasebno ženama. Jela se serviraju na lišću banana. To je obično pirinadž sa ljutim sosom, kari jelo od povrća, mali kolačići, puding i ostali slatkiši, jogurt, banane i mango. Na kraju dolazi piće od limunovog soka i šećera, kardamon i anis pomešani sa vodom. Kada gosti završe sa jelom, započinje ritual koji pomaže varenju najedjenih gostiju — sveopšte podriganje. Posle toga se opet pred mladoženju stavlja vatra, a čin je propraćen stalnim pogaњanjem sveštenika. Ruku pod ruku mladi par odlazi do statue boga kućnog zaštitnika, pred nju se bacaju na kolena, dodirujući čelom pod. Istim ritualom se obožava i pet svetih posuda od gline u kojima je posađeno pet vrsta semena. Njih mladenci poškopljavaju osvećenom vodicom. Tek posle svih tih ceremonija venčani par sme da sedne za sto. Pred njih se stavlja jedan jedini list banane sa jelom. Ovaj zajednički ručak označava njihovo potpuno jedinstvo. Kada je i obed mladenaca završen, oni se, zajedno sa gostima i brahmanom, upućuju u park. Na mestu gde se između drveća vidi nebo, sveštenik pokazuje polarnu zvezdu. To se zove arundhati — predanost žene Vasišti. Mladi par se duboko pokloni dalekoj zvezdi i polažu zavet da će živeti tako čisto kao Arundati i Vasišta koji su proglašeni zvezdama.

IMPRESIJA KAPITALA

Iz tvojih ruku kamenom izgradiš piramidu kapitala bez očiju bez vrata sa posuđenim usima i razbijenim prozorima

Bez kapitalnih stvari daleko smo od kapitala

A valjalo bi zapamtiti impresiju prijatelju o vrtlogu neprekidnom skladu jednostavnosti u kome se besciljno vrtimo

OPSTANAK

Bijeg od očaja bijeg od stvarnosti zabluda nade do spasa

Uljašteno ustakljeno improvizacija neimaštine sterilni identitet opstanka

spasi me

Izbeumljenog od straha uprti na leda i povedi do krajnjih granica svojih mogućnosti bezvoljno bez straha

spasi me

Teorija opstanka ispod staklenog zvona izvuci je

Ako možeš

opstanak fes d. frntić urlihologija milan ajduković

Moja ljubavnica je rođena u podne u jednom razlupanom budilniku

Od onda joj iz tabana rastu staklene reči da po njima hoda Tako je sišla kroz moje sutonjavanje da mi prebroji rebra i otkucaje Rebrima da gađa mesec iz nekih prošlih a nedovršenih noći Da zamota laž u komad mesa i da je ispljune u posle

U ponoć je rodila mene sa smehom unatraške Niz kičmu da joj sidem da joj stanem na rep

Sreća što je neko od nas umesto kolača koji su bili na stolu pojeo rođendane

I tako kažu da su me videli te noći kako sam istrčao iz jednog starog ogledala i otišao

Išao sam po stenovitoj plaži kroz kameno doba Neko mi je pomešao dane ovog i onog drugog i onog trećeg sveta Išao sam sve dok me jednog dana moj rođeni kip nije bacio iz naručja i razlupao o kamene talase

Ne sećam se da sam ih ja izmislio

Kažu da ću preživeti u snu nekog od mrtvih